

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 159/07
15.03.2007. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Dragiše Slijepčevića, predsednika veća, Branislave Apostolović, Slobodana Spasića, Nadežde Radević i Milomira Nikolića, članova veća, u pravnoj stvari tužioca-protivtuženog AA, koga zastupa punomoćnik AB, advokat, protiv tuženog-protivtužioca BB, koga zastupa punomoćnik BA, advokat, radi utvrđenja, odlučujući o reviziji tuženog-protivtužioca izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž.br.10947/06 od 28.09.2006. godine, u sednici veća održanoj dana 15.03.2007. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tuženog-protivtužioca izjavljena protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž.br.10947/06 od 28.09.2006. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Petog opštinskog suda u Beogradu P.br.1866/96 od 8.07.2005. godine, stavom prvim izreke usvojen je tužbeni zahtev, pa je utvrđeno da tužiocu AA pripada pravo svojine na $\frac{1}{2}$ nepokretnosti u ul. VV, izgrađenoj na kat. parc. br.aa upisanoj u zkul. vv KO GG, pa je obavezan tuženi BB da tužiocu omogući nesmetanu državinu te nepokretnosti srazmerno njegovom suvlasničkom udelu. Stavom 2. izreke obustavljen je postupak u odnosu na deo tužbenog zahteva kojim je traženo da se utvrdi da tužiocu pripada pravo svojine na trećem i četvrtom spratu nepokretnosti izgrađene na kat. parc. br. aa KO GG. Stavom 3. izreke delimično je usvojen protivtužbeni zahtev, pa je utvrđeno da je protivtužilac BB vlasnik porodične stambene zgrade podignute na kat. parc. br. aa KO GG i korisnik navedene parcele sa $\frac{1}{2}$ idealnog dela, a stavom 4. odbijen je protivtužbeni zahtev u delu kojim je traženo da se utvrdi da je protivtužilac vlasnik navedene zgrade i korisnik navedene parcele preko dosuđenog $\frac{1}{2}$ idealnog dela do traženih 1/1, kao neosnovan. Stavom 5. izreke obavezan je tuženi-protivtužilac da tužiocu-protivtuženom na ime troškova postupka isplati iznos od 261.875,00 dinara.

Presudom Okružnog suda u Beogradu Gž.br.10947/06 od 28.09.2006. godine, odbijena je kao neosnovana žalba tuženog-protivtužioca i potvrđena je navedena prvostepena presuda u stavu I, IV i V izreke.

Blagovremenom i dozvoljenom revizijom tuženi pobija drugostepenu presudu zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Tužilac je podneo odgovor na reviziju.

Ispitujući pobijanu drugostepenu presudu u smislu člana 399. Zakona o parničnom postupku revizijski sud je našao da revizija nije osnovana.

U provedenom postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz člana 361. stav 2. tačka 9. Zakona o parničnom postupku, na koju revizijski sud pazi po službenoj dužnosti. Tuženi u svojoj reviziji nije naveo bitne povrede odredaba parničnog postupka zbog kojih je izjavio reviziju, tako da ovi navodi nisu mogli biti predmet ocene revizijskog suda.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, tužilac i tuženi su rođena braća. Tužilac je u zemljišnim knjigama upisan kao nosilac prava korišćenja na zemljištu u KO GG, zkul. vv, broj parcele aa. Ova parcela je kupljena u cilju izgradnje porodične stambene zgrade. Među strankama je postignut sporazum da zajednički izgrade kuću na četiri nivoa na kojoj će oni biti suvlasnici sa po $\frac{1}{2}$ dela. Tužilac i tuženi nisu imali precizan dogovor o visini ulaganja u izgradnju kuće, ali se podrazumevalo da tužilac, koji je živio i radio tada u ___, šalje novac, a da tuženi organizuje gradnju. Tužilac je za potrebe izgradnje kuće po osnovu deviznog depozita od 20.000 maraka podigao kredit kod Investbanke u iznosu od tadašnjih 17.000.000,00 dinara i novac predao tuženom koji je isti uplatio na svoj račun. Izgradnja kuće je započeta 1977. godine i završeni su grubi radovi-kuća je stavljena pod krov. 1980. godine došlo je do sukoba stranaka i prekida svih odnosa između njih. Tuženi je, bez dozvole tužioca, 1982. godine osposobio za stanovanje jedan deo prizemlja površine 50m², i u taj deo se uselio.

Po materijalnom pravu ugovor o ortakluku je takav ugovor kojim se dva ili više lica obavezuju da udruže svoj rad ili određene delove svoje imovine u cilju ostvarenja kakve imovinske koristi radi njene podele. To je ugovor kojim ova lica stvaraju zajednicu imovine i rada radi postizanja određenih ekonomskih ciljeva. Zaključuje se prostom saglasnošću volja. Ovim ugovorom ortaci se uzajamno obavezuju. To je ugovor koji počiva na poverenju ugovornih stranaka. To je ugovor kojim se stvara jedan trajan odnos jer ostvarenje cilja ugovora zahteva jedan određeni vremenski period.

Nije sporno da su se tužilac i tuženi saglasili i u ortakluk uneli određene ortačke udele: tužilac je investirao novac, a tuženi svoj rad koji takođe ima imovinsku vrednost. Stoga je zajedničko pravo stranaka da učestvuju u podeli dobiti saglasno postignutom sporazumu ugovornih stranaka.

Prema odredbama člana 262. stav 1. ZOO, poverilac u obaveznom odnosu je ovlašćen da od dužnika zahteva ispunjenje obaveze, a dužnik je dužan ispuniti je savesno u svemu kako ona glasi.

Dejstvo ovog obligacionogpravnog odnosa ogleda se u stvaranju tražbenog prava na strani poverioca i stvaranju obaveze na strani dužnika. Na osnovu tražbenog prava, kao subjektivnog prava, stranke su ovlašćene da zahtevaju da sud utvrdi njihovo pravo susvojine na nepodeljenoj stvari u idealnom delu saglasno sporazumu o podeli postignute dobiti.

Kod takvog stanja stvari, pravilan je pravni zaključak nižestepenih sudova da tužilac i tuženi osnovano zahtevaju da se utvrdi da njima pripada pravo svojine na predmetnoj nepokretnosti sa po ½ idealnih delova, te da tuženi neosnovano zahteva da se utvrdi da je on isključivi vlasnik

ove nepokretnosti. Pravilnom primenom materijalnog prava sud je tužbeni zahtev tužioca usvojio, a tuženog sa viškom tužbenog zahteva odbio i obavezao tuženog da tužiocu naknadi troškove spora, te odlučio kao u stavu 1, 4 i 5. izreke prvostepene presude. Za takvu odluku nižestepeni sudovi su dali valjane razloge, i stoga suprotno materijalno-pravo tumačenje izloženo u reviziji nije osnovano.

Nisu osnovani navodi u reviziji da je pogrešan zaključak suda o postojanju ugovora o ortakluku i podeli vlasništva jer, kako se navodi, ovaj zaključak je suprotan izjavi tužioca da je bez njegovog znanja tuženi kupio plac i s tužiočevim novcem započeo gradnju kuće. Pomenuta izjava se tiče fragmentarnog dela iskaza tužioca. Međutim, celovito posmatran iskaz nesumljivo upućuje na postojanje ugovora o ortakluku koji je nakon pomenutog nesporazuma zaključen. Ovu činjenicu potvrđuje i sam tuženi, pa nema protivrečnosti u datim razlozima za konkretni stav da je ugovor zaključen.

Neosnovana je i revizijska tvrdnja o raskidu ugovora . To je samo tuženikova ocena izvedenih dokaza kojom se pokušava da se u drugom svetlu prikaže utvrđeno činjenično stanje.

Na osnovu navedenog, primenom člana 405. Zakona o parničnom postupku, revizija je kao neosnovana odbijena.

Predsednik veća-sudija,

Dragiša Slijepčević, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

mz